

En enkelt har dog under sin tur til en købstad haft en regulær debauche på en restaurant og idømtes for værtshusuorden en betydelig bøde med en forvandlingsstraf af 8 dages fængsel. Denne episode er den eneste uheldige, der har fundet sted, efter at ca. 100 løsladte har haft ophold i afdelingen.

Der foreligger ligeledes adskillige udtalelser om, at den halve eller hele uges relative lediggang så rigeligt tilfredsstillede ønsket om afslapning efter fængselsdisciplinen, og at det psykologiske beredskab til øjeblikkeligt at genoptage en normal tilværelse derfor var til stede efter hjemkomsten.

Selve afrejsen fra fængslet former sig nu ikke længere som det lidt dramatiske billede af manden, der med den lille papirspakke under armen træder ud af den store port i morgendæmningen.

Den indsatte siger farvel til overbetjenten på afgangsafdelingen, takker for ugens samvær og går ad den vej til stationen, som han har plejet at gå de tidligere dage. Han har sendt sine ting med toget eller med posten hjem og har ringet til sine pårørende, hvornår han kan ventes. Han er afspændt, det væsentlige er ikke længere morgenkrydderen og det tykke smør, den sorte kaffe eller en kold øl, men hverdagen, hans egen hverdag, der venter.

Carsten Rafael.

DANSK KRONIK.

En udvalgsbetænkning om Højesteret.

I marts 1955 nedsatte justitsministeriet et udvalg, som skulle overveje forskellige spørgsmål vedrørende Højesteret. Formand for udvalget blev højesteretsdommer, dr. phil. *Victor Hansen*. Udvalgets opgave fremgår af titlen på den betænkning, som er afgivet og trykt i 1956: „Betænkning om højesteretssagførerprøven, offentlig votering i Højesteret, bevisumiddelbarhed ved Højesteret og Højesterets kompetence i straffesager“ (126 sider). Eet af udvalgets fire medlemmer har kun ønsket at tage stilling til det førstnævnte spørgsmål; baggrunden herfor er anført i betænkningen p. 5—6.

1) To af udvalgets medlemmer foreslår, at højesteretssagførerprøven afskaffes, og at der indføres en almindelig mødeberettigelse for Højesteret for landsretssagførere, der har virket som sådanne i fem år. To medlemmer (blandt disse formanden) fraråder denne ændring, men finder, at man på forskellige måder bør lette adgangen til at blive højesteretssagfører.

2) Med hensyn til voteringsformen i mundtligt og offentligt behandlede sager foreslår to medlemmer den ordning, at der — ligesom i Norge — efter rådslagning for lukkede døre skal votes mundtligt i et offentligt retsmøde. Udvalgets formand er i det væsentlige enig med

flertallet, men kan ikke tiltræde forslaget om, at voteringen skal ske i et offentligt retsmøde; det foreslås, at der blot skal foreskrives en skriftlig (og offentlig tilgængelig) gengivelse under navn af de enkelte voteringer.

3) Der foreslås ingen udvidet bevisumiddelbarhed i borgerlige sager, men udvalget henviser til foreliggende udtalelser om, at Højesteret — efter at være blevet delt i to afdelinger — vil overveje, om man i videre omfang end hidtil bør anordne direkte bevisførelse for Højesteret i medfør af rpl. § 409, stk. 1.

4) Der foreslås heller ingen udvidelse af Højesterets kompetence i straffesager. Blandt de behandlede spørgsmål er dette — ved siden af voteringsformen — det mest interessante fra et strafferetligt synspunkt, men udvalgets stillingtagen er meget kortfattet udtrykt. Det erkendes, at Højesteret har vist stor utilbøjelighed til at hjemvise til fornyet landsretsbehandling, hvor domsgrundene har været ufyldstgørende, men man antager, at lovbestemmelserne om domsbegrundelse i straffesager fremtidig „i det store og hele vil blive efterlevet, og at Højesteret i de tilfælde, hvor dette dog ved en fejltagelse ikke måtte være sket, om fornødent vil hjemvise sagen, således som det også er praksis i Norge“.

Foranstaltninger overfor sindssyge kriminelle.

Rigsadvokaten har i et cirkulære af 15. marts 1957 til statsadvokaterne og politiet omtalt spørgsmålet om, hvorledes anklagemyndigheden bør formulere sin påstand om foranstaltninger i henhold til straffelovens § 70 overfor sindssyge kriminelle. Der sondres navnlig mellem påstand om 1) dom til anbringelse på sindssygehospital, 2) dom til psykiatrisk behandling på et sindssygehospital eller under tilsyn af et sindssygehospital (hvorved hospitalsledelsen uden retskendelse kan træffe bestemmelse om anbringelse i familiepleje efter hospitalsophold og om genindlæggelse), og 3) dom til tilsyn ved Dansk Forsorgsselskab, således at domfældte efter dettes nærmere bestemmelse underkaster sig psykiatrisk behandling. Til den under 2) nævnte foranstaltning kan eventuelt føjes tilsyn af Dansk Forsorgsselskab under udskrivning, og den under 3) nævnte ambulante behandling kan være forbundet med adgang til indlæggelse på sindssygehospital efter bestemmelse truffet af Dansk Forsorgsselskab i samråd med lægen (spørgsmålet om godkendelse af indlæggelsen skal dog forelægges retten). Der nævnes også andre muligheder for særlig udformning af § 70-foranstaltninger.

Nyt hjem under Dansk Forsorgsselskab.

Dansk Forsorgsselskab har i en årrække savnet tilfredsstillende muligheder for anbringelse af personer, som er undergivet selskabets tilsyn, og som trænger til særlig hjælp til at komme under ordnede forhold. Et vigtigt fremskridt er gjort i januar 1957 med indvielsen

af hjemmet „Brøndbyhus“ ved Brøndby Strand syd for København. Hjemmet er indrettet til anbringelse af 20 unge mennesker i alderen 18—25 år, som er under tilsyn i henhold til betinget dom, tiltalefrafald eller prøveløsladelse. Der vil normalt være tale om en ikke særlig langvarig anbringelse af en person, hvis bolig- og miljøforhold er dårlige, og som det tillige er vigtigt at få i gang arbejdsmæssigt. Hjemmet ledes af en forstander, som bistås af en forsorgsassistent.

Kriminalistisk institut ved Københavns universitet.

I Danmark fik man det første kriminalistiske institut i 1951, „Institut for kriminologi ved Århus universitet“. Under det rets- og statsvidenskabelige fakultet ved Københavns universitet er der nu pr. 1. april 1957 oprettet et tilsvarende institut, „Det kriminalistiske institut ved Københavns universitet“. Institutets ledelse varetages af professoren i kriminalret, og en nyoprettet stilling som amanuensis ved instituttet beklædes af dr. jur. *Karl O. Christiansen*, som tillige er lektor i kriminologi ved Københavns universitet. Institutets arbejde indledes under beskedne forhold i midlertidige lokaler St. Kannikestræde 13, København. Det er tanken, at instituttet skal kunne danne rammen om videnskabeligt arbejde både på kriminologiske, kriminalpolitiske og kriminalretlige områder. Institutets ledelse vil se det som sin opgave dels at iværksætte egne undersøgelser og at bistå studerende og yngre kandidater, som har interesse for videnskabelige studier på de nævnte områder, dels at bidrage til den kriminalvidenskabelige forsknings fremme gennem samarbejde med enkeltpersoner, myndigheder og institutioner på disse områder. Man fremhæver i den forbindelse også betydningen af et samarbejde med tilsvarende institutter i de andre nordiske lande. De nærmere muligheder for et øget nordisk samarbejde er for tiden genstand for overvejelse (se herom „Svensk Juristtidning“ 1957 p. 147—48).

Kriminalstatistik.

I det senest udgivne hæfte af den officielle kriminalstatistik, opgørelsen for 1954, er der sket en udvidelse af stoffet, idet Statistisk Departement efter aftale med Direktoratet for Fængselsvæsenet har overtaget bearbejdelsen af oplysningerne vedrørende de i fængsler og andre anstalter indsatte domfældte. Denne fængselsstatistik omfatter ikke straffe afsonet i arresthusene og i Københavns fængsler. — Yderligere ændringer i kriminalstatistikens opbygning kan formentlig ventes, når det af justitsministeriet nedsatte udvalg vedrørende kriminalstatistiske spørgsmål har afsluttet sit arbejde.

Den københavnske politistatistik for 1956, som forelå ved nytårstid, viser, at antallet af anmeldte eller på anden måde politiet bekendte forbrydelser i 1956 var 29.650, hvilket var 2.4 % mere end i 1955. Chefen for opdagelsespolitiet fremhævede, at en del af denne ikke særlig store stigning skyldtes ældre kriminelle forhold, som var kom-

met for dagen ved oprulning af et par større straffesager. Med hensyn til de enkelte forbrydelsesarter bemærkedes særlig, at antallet af knallerttyverier var steget fra 1860 til 2425, medens tyverier af andre cykler faldt fra 7454 til 6300. Af knallerttyvene var 54.7 % under 18 år. Af samtlige sigtede i København var 20.6 % under 18 år, hvilket svarede ret nøje til procenttallet for 1955.

Politistatistikken for de første fire måneder af 1957 viser i København en stigning — fra 9.700 til 10.200 — i forhold til samme tidsrum i 1956.

Knud Waaben.

FINSK KRÖNIKA.

Sedan den senaste finska krönikan publicerades i denna tidskrift har ingenting nämnvärt förekommit på strafflagstiftningens område. Utarbetning av strafflagen har lika litet som utarbetning av straffverkställighetslagen lett till synliga resultat. Däremot torde det vara påkallat att här beröra *utbildningen av innehavare av tjänst eller befattning på fångvårdens område*, som länge varit i gång i Finland men torde vara tämligen obekant för den skandinaviska allmänheten.

Ännu så sent som på 30-talet var rådande en uppfattning enligt vilken det vore möjligt att rekrytera de högre tjänstemännen vid fångvården från kretsen av personer som avlagt högskoleexamen, men fångvårdens reformkommitté föreslog år 1946 inrättande av ett särskilt fångvårdsexamen, som skulle likställas med vissa högskoleexamen som kompetensvillkor för fängelsernas direktörs-, biträdande direktörs- och lärartjänster. Ett sådant examen infördes år 1949 i Sociala högskolans undervisningsprogram och fastställdes genom en år 1950 given förordning som kompetensvillkor för flera tjänster och befattningar inom fångvårdsväsendet.

För fångvårdsexamen nödig undervisning meddelades i Sociala högskolan under åren 1949—1953. Till en början inleddes en ny kurs varje år, men senare vart annat år. Eleverna åtnjöt undervisning i form av föreläsningar och seminarier under tre terminer och avlade slutexamina under loppet av den fjärde terminen. Kursernas undervisningsprogram omfattade fångvårdslära, kriminologi, straff- och straffprocessrätt samt pedagogik som huvudämnen, varjämte i programmet ingick som biämnen elementära grunder i rättslära, psykologi, samhällslära, socialpolitik, lagstiftning angående tjänstemän, psykiatri, socialhygieni, finska, fängelseekonomi, bokföring och fysisk fostran. Av lärarna var en, docent jur. dr. Inkeri Anttila, anställd som ordinarie, medan de övriga voro timplärare som skötte sina befattningar som bisysslor.

Då styrelsen för Sociala högskolan fattade beslut om nedläggande av utbildningen av fångvårdstjänstemän, inträdde frågan om utbildning i ett nytt skede. Långvariga överläggningar resulterade i att tjänstemannautbildningens kontinuitet och lyckliga utgång kunde

säkerställas på bästa sätt genom att fångvårdsexamen skulle förenas med den övriga undervisningen av fångvårdstjänstemän. Detta ledde till att ett beslut av justitieministeriet angående utbildningen av innehavare av tjänst eller befattning gavs år 1955. Genom detta beslut kompletterades fångvårdsväsendets tidigare kursverksamhet med lärokurserna för fångvårdsexamen. De första kurserna började år 1955 och man avser att påbörja nästa kurs på hösten 1957.

Följande huvudämnen ingå i kursprogrammet: kriminologi och fångvårdslära, pedagogik och psykologi, straff- och straffprocessrätt, nationalekonomi och fängelseekonomi. Undervisning meddelas därtill i följande blännen: psykiatri, sociologi, socialpolitik, lagstiftning angående tjänstemän, fängelsebokföring, anstallthygieni, finska, bibliotekslära, ledning i gruppeterapi och fysisk fostran.

Kurserna pågå i fyra terminer, av vilka bägge höstterminer taga 12 veckor och vårterminen 15 veckor i anspråk. Eleverna åtnjuta tjänstledighet med partiell lön under 3 terminer och fri inkvartering i elevbostaden av centralfängelset i Helsingfors. För övervakande av undervisningen och för undervisning i två huvudämnen inrättades tjänsten av chef för utbildning av fångvårdstjänstemän. Till denna tjänst antogs docent Anttila. Den övriga undervisningen skötes av timplärare.

Fångvårdsexamen har hittills avlagts av 46 personer vid Sociala högskolan och 4 personer vid justitieministeriets egna kurser. Under våren 1957 tillkomma de flesta av de 17 elever som påbörjade kursen år 1955.

Genom den målmedvetna utbildningen, medels vilken fångvårdstjänstemän förberetts till fångvårdsexamen, och genom kursverksamheten i samband med denna har man redan uppnått goda resultat. Allt efter som de ovannämnda formerna av utbildning pågå kan man emotse en upphöjning av fångvårdstjänstemännens yrkeskompetens. Den största förtjänsten av att en ändamålsenlig utbildning har åstadkommits, bör tillskrivas två personer, *överdirektör Valentin Soine*, som energiskt och varmhjärtat verkat för dess åstadkommande, samt *docent jur. dr. Inkeri Anttila*, som efter att ha förvärvat mångsidig sakkännedom, bl. a. genom att ha författat en lärobok i fångvård, utfört sitt uppdrag med framgång som ordinarie lärare och organisator av undervisningen.

Brynolf Honkasalo.

SVENSK KRÖNIKA.

I december 1956 avslutade *strafflagberedningen* sitt mångåriga arbete med ett stort betänkande med förslag till lag om skydd mot brott, skyddslag (SOU 1956:55). För förslaget lämnas en utförlig redogörelse i detta häfte s. 153.

När det gäller påföljder för unga lagöverträdare har beredningen utgått från principen att kriminell ungdom i åldern 15—17 år skall bli föremål för barnavårdande åtgärder och inte omhändertaras inom kriminalvårdens ram. I denna fråga har samråd ägt rum mellan straff-

lagberedningen och barnavårdskommittén. *Barnavårdskommittén* (ordförande generaldirektören *Ernst Bexelius*) har nu framlagt förslag till en ny barnavårdslag (SOU 1956:61). I det omfattande förslaget upptages också bestämmelser som är av intresse i detta sammanhang. Som allmän förutsättning för ingripande uppställs, att underårig lever under sådana förhållanden att hans hälsa, utveckling eller anpassning i samhället äventyras eller att han avsevärt bristar i fråga om sådan anpassning. Enligt förslaget skall förekomma endast en form av omhändertagande för vård, kallat samhällsvård; uppdelningen i omhändertagande för skyddsuffostran och för samhällsvård i nuvarande barnavårdslag försvinner således. Möjlighet skall finnas att utan omhändertagande meddela föreskrifter avseende den underåriges levnadsförhållanden. Vad föreskrifterna må gå ut på har i lagen exemplifierats med ledning av vad nuvarande barnavårdslag och lagen om villkorlig dom innehåller.

När det gäller underåriga i åldrarna under 18 år — enligt förslagets terminologi barn — medger förslaget att barnavårdsingripande kan grundas även på lagöverträdelse, om den visar allvarlig missanpassning. Barnavårdens former för ingripande skall alltså komma att stå till buds beträffande alla sådana 15—17-åriga lagöverträdare, som överlämnas till barnavårdsmyndigheternas befattning i stället för att underkastas kriminalvård. Beträffande underåriga lagöverträdare, som fyllt 18 år, föreslås däremot att den underåriga må omhändertagas för samhällsvård endast om hans livsföring i övrigt utgör tillräcklig anledning till sådan åtgärd eller om samhällsvård av särskild anledning måste anses lämpligast för hans tillrättaförande.

Kommittén föreslår att det i vissa fall skall vara möjligt att besluta omhändertagande med villkorligt anstånd i fråga om verkställigheten. Anståndet skall enligt förslaget gälla högst ett år och kan under den tiden förklaras förverkat. Har så icke skett, må beslutet om omhändertagande icke verkställas.

Preliminära ingripanden skall enligt förslaget kunna göras, då sannolika skäl föreligger för behov av föreskrift eller omhändertagande. I fråga om underåriga som fyllt 15 år bör omhändertagande för utredning ske, om det med fog kan antagas att den unge eljest drar sig undan, försvårar utredningen eller ägnar sig åt brottslig eller annorledes skadlig verksamhet.

Vid Nordiska rådets fjärde session 1956 framlade svenska regeringen för rådets yttrande förslag om *nordiskt kriminologiskt samarbete*. I förslaget anfördes, att tidpunkten nu syntes vara lämplig att ta ställning till frågan om icke den fortsatta utbyggnaden av den kriminologiska forskningen i de nordiska länderna borde ske på nordisk bas. I rekommendation nr 4/1956 hemställde rådet till regeringarna att i samråd med vederbörande vetenskapsmän och vetenskapliga institutioner närmare undersöka möjligheterna för ett ökat nordiskt samarbete på det kriminologiska området.

Vid de nordiska justitieministrarnas och Nordiska rådets nio-mannautskotts gemensamma möte i Helsingfors den 11 oktober 1956 åtog sig den svenska justitieministern att anordna en nordisk konferens i ämnet såsom underlag för den fortsatta utredning som kunne påkallas.

En dylik konferens ägde rum den 13 och 14 december 1956 i Stockholm. I konferensen deltog från Sverige justitieministern Herman Zetterberg, statssekreteraren Björn Kjellin, lagbyråchefen Per Bergsten, revisionssekreteraren Sara Falk, professorn Ivar Agge, byråchefen Torsten Eriksson, riksåklagaren Maths Heuman, socialläkaren Gunnar Inghe, professorn Gösta Rylander, professorn Torgny Segerstedt och professorn Ivar Strahl, från Danmark professorn Alvar Nelson, professorn Knud Waaben och ekspeditionssekreterare i justitsministeriet Asbjørn Grathe, från Finland professorn Brynolf Honkasalo och från Norge professorn Johs. Andenaes, ekspedisjonssjef Johannes Halvorsen, professorn Gabriel Langfeldt och sociologen mag. Nils Christie.

Vid konferensen förelåg en av professor Agge på justitiedepartementets uppdrag utarbetad förhandlingspromemoria för överläggningarna. De synpunkter som i övrigt anfördes vid konferensen framgår av följande, av konferensdeltagarna godkända sammanfattning:

1. Vid mötet rådde enighet om att den kriminologiska forskningen inom de nordiska länderna måste kraftigt stärkas. Hittills har det ställts alldeles otillräckliga resurser till den kriminologiska forskningens förfogande, något som resulterat i att det kriminalpolitiska arbetet i alltför hög grad saknat fast empirisk grundval. Bland annat framhölls betydelsen av en tillfredsställande rekrytering av forskare, något som förutsätter inrättande icke endast av forskarstipendier utan även av befattningar såväl vid universiteten som inom administrationen. Vidare underströks vikten av att en rimlig jämvikt skapas mellan den grundläggande forskning och den forskning som bedrivs på uppdrag av administrativa myndigheter för direkt praktiska ändamål, t. ex. inom lagstiftning och fångvård.

2. Det konstaterades vid mötet, att det hittills brustit i koordination mellan institutioner och forskare inom de kriminologiska facken i de nordiska länderna. Det underströks som ett starkt önskemål att skapa bättre kontaktmöjligheter.

3. Förslaget att inrätta ett gemensamt nordiskt kriminologiskt institut diskuterades. Till stöd för detta förslag anfördes, att en sådan gemensam institution kunde, till ömsesidig stimulans, sammanföra representanter för de olika vetenskapsgrenar som är företrädda inom den kriminologiska forskningen (juridik, psykiatri, sociologi, etc.). Det påpekades, att varje särskilt land saknar möjlighet att ensam skapa en dylik allsidigt sammansatt institution. Emellertid framhölls från flera håll, att tiden för upprättandet av ett sådant institut icke vore mogen ännu, utan att man tills vidare i första hand borde inrikta sig på att stärka forskningen inom de särskilda länderna. Vidare framhölls de tekniska svårigheter som det skulle innebära att vid ett gemensamt institut organisera undersökningar i de olika länderna, särskilt om man icke kunde stödja sig på effektiva nationella forskningsinstitutioner.

4. Allmän enighet rådde om att man borde tillskapa något slag av nordiskt samarbetsorgan med representanter för de olika länderna.

Detta organ skulle ha till uppgift att förmedla kontakt mellan nordiska kriminologer. Till organet borde knytas ett sekretariat, och det pekades på möjligheten att förlägga detta till något av de redan existerande kriminologiska forskningsinstituterna. Ett samarbetsorgan av detta slag skulle även kontinuerligt följa brottslighetens utveckling i de olika länderna (ungdomsbrottslighet, recidivism, alkoholbrottslighet, etc.). En ytterligare uppgift för organet vore att dryfta frågan vad som kan göras för att koordinera den nordiska kriminalstatistiken och eljest underlätta möjligheterna att erhålla kännedom om förhållanden berörande kriminaliteten i annat nordiskt land.

5. Vid mötet väcktes även förslag om att det nämnda samarbetsorganet skulle utbyggas till ett nordiskt forskningsråd för kriminologi. Detta råd skulle genom bidrag från de olika länderna disponera över relativt stora belopp, så att rådet kunde självt taga upp forskningsuppgifter eller uppdraga sådana uppgifter till bestående nationella institutioner eller enskilda forskare. Rådet skulle kunna inrätta forskarbefattningar på längre eller kortare tid och utdela resestipendier. Förslaget att inrätta ett dylikt råd väckte stor anslutning, men det framhölls från några håll att frågan krävde vidare överväganden innan slutlig ståndpunkt kunde tagas.

6. Det var icke möjligt att på mötet ta ståndpunkt till vilka konkreta forskningsuppgifter som kunde tänkas ha största intresset ur gemensam nordisk synpunkt. Åtskilliga förslag framfördes emellertid i detta avseende. Såsom lämpliga uppgifter anfördes den allmänna brottsutvecklingen i de olika länderna samt vissa brottstyper av ständigt ökande betydelse, såsom biltillgrepp och rattfylleri. Det skulle kunna bli fråga såväl om undersökningar, som genomföres i vart och ett av de nordiska länderna efter likartade riktlinjer och metoder, som om undersökningar, som bedrivs av en nordisk forskargrupp. Denna fråga torde få bedömas i varje särskilt fall med hänsyn till forskningsuppgiftens beskaffenhet. En viktig gemensam nordisk forskningsuppgift vore att utreda orsakerna till att kriminaliteten i skilda avseenden utvecklas olika i de särskilda länderna trots i stort sett likartade samhällsförhållanden. Vidare påpekades betydelsen av att man vid genomförandet av en bestämd forskningsuppgift kan arbeta med jämförelsematerial från olika länder.

På grundval av de synpunkter som sålunda och i övrigt framkommit har en utredning ansetts böra komma till stånd rörande de mest praktiska och lämpliga formerna för ett ökat nordiskt samarbete inom kriminologien. Till utredningsman har svenska regeringen förordnat professor *Johs. Andenaes*. I direktiven för utredningsmannen anføres, att denne bör hålla erforderlig kontakt med ledarna för övriga kriminologiska institut samt med andra vetenskapsmän och sakkunniga på området i Norden.

Såsom nämnts i denna tidskrift (NTfK 1956 s. 179) framhölls i riksdagen förra året angelägenheten av en översyn och samordning av det undersöknings- och utredningsmaterial rörande *ungdomsbrottsligheten*, som funnes eller inom den närmaste framtiden vore att vänta. Sedan justitieministern förordnat riksdagsledamöterna Gösta Elfving, Margret Nilsson, Annie Wallentheim, Ture Königson och Henrik Munk-tell att inom justitiedepartementet deltaga i överläggningar för samordning av åtgärderna mot ungdomsbrottsligheten, har sådana överläggningar inletts under ordförandeskap av statssekreteraren Björn

Kjellin. Till överläggningarna, vilka berör justitie-, social-, inrikes-, kommunikations- och ecklesiastikdepartementen, kallas experter på skilda områden.

Genom en ändring i *rättegångsbalken* (lag den 25 maj 1956), vilken kan bli av betydelse även i straffprocessen, har det blivit möjligt att som rättegångsombud anlita även annan person än svensk medborgare. Hittills har detta icke varit tillåtet. Reformen avses skola få betydelse främst i förhållande till de övriga nordiska länderna. Det är domstolen som med hänsyn till målets beskaffenhet och övriga omständigheter avgör om det skall tillåtas. Rättens prövning skall avse, förutom huruvida ombudet med hänsyn till redbarhet, insikter och tidigare verksamhet är lämplig att vara ombud i målet, även frågan om det ur andra synpunkter är lämpligt att ombudet får uppträda i målet.

Vidare har i *rättegångsbalken* vidtagits vissa ändringar i syfte att motverka uppkomsten av vidlyftiga rättegångsmål och att underlätta handläggningen av sådana mål (lag den 14 december 1956). En uppmjukning har skett av den hittills varande regeln om obligatorisk förening till handläggning i en rättegång av åtal som väckts samtidigt mot någon för flera brott; om rätten finner särskild handläggning lämpligare än gemensam handläggning, får åtalen handläggas i skilda rättegångar. Vid rättens prövning skall mot varandra vägas alla de skäl av straffrättslig och processuell natur som kräver beaktande. Genom en ändring i fråga om bestämmelserna om avbrott och uppskov i huvudförhandling har domstolarna fått betydligt större frihet än för närvarande att i de vidlyftiga målen disponera huvudförhandlingen efter vad förhållandena i det särskilda fallet kan göra erforderligt.

Till justitieråd har utnämnts expeditionschefen i handelsdepartementet *Yngve Söderlund*. Justitierådet Söderlund är född 1909 och blev hovrättsråd i hovrätten för Västra Sverige 1950.

Carl Holmberg.

Meddelelser.

INTERNATIONELL STRAFFRÄTTSKONGRESS I STOCKHOLM 1958.

Efter inbjudan av den svenske justitieministern har Société internationale de défense sociale beslutat förlägga sin femte kongress till Stockholm. Det är avsett, att kongressen skall äga rum den 25—den 30 aug. 1958. Förhandlingsämne blir: Administrativa och judiciella åtgärder beträffande socialt missanpassad ungdom. Detta ämne skall behandlas successivt under följande tre punkter: 1. Särskiljandet av olika stadier i den unges utveckling; 2. De bestämmande myndigheterna; 3. De åtgärder som böra stå till buds.